

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemam velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/4 6. uri popoldne.

Štev. 29.

V Ljubljani, v ponedeljek 6. februarja 1888.

Letnik XVI.

Nemško-avstrijska zveza.

Z Dunaja, 5. februarja.

Včeraj in danes se vsi listi pečajo z avstrijsko-nemško zvezo, ki sta jo tukajšna „Wiener Abendpost“ in berlinski „Reichsanzeiger“ objavila v petek popoldne. Vladi ste si bile svesti, da bo ta objava vplivala na vse javne zadeve in da jo bode zlasti borza obračala v svoje namene. Da bi torej nezanesljiva telegrafična poročila borz po nepotrebnem ne vznemirjala prebivalstva, bilo je med našo in berlinsko vlado dogovorjeno, da to pogodbo objavite ob enem in istem času; in ker berlinski „Reichsanzeiger“ izhaja precej popoldne, nekaj ur prej, kakor dunajska „Abendpost“, zadržali so v petek izdajo „Reichsanzeiger“-ja toliko časa, da je prišel ljudem ob enem v roke, kakor naša „Abendpost“ in da so bila telegrafična poročila borzijanskih spekulativcev nepotrebna. Previdnost naše in nemške vlade pokazala se je pa tudi v tem, da ste dotično pogodbo objavile v večernih listih, ko so bile borze svoje delo za isti dan že dovršile. Ako bi se bilo to zgodilo dopoldne ravno pred pričetkom borznih kupčij, bi bilo to v prvem hipu tako močno vplivalo na nje, da bi bili nekateri jako hudo čutili dotične posledice, tako pa so imeli ljudje čez noč dovolj časa, mirno pretresati ta dogodek in se ne nepremišljeno spuščati v borzne spekulacije.

Kar se tiče pomena in namena te objave, razni listi, pa tudi razni krogi sodijo raznotero. V tem pa so vsi edini, da je ta objava povsod napravila jako dober vtis in da je odstranila tisto negotovost in natolcevanje, ki se je tako pogosto izražala glede prijateljstva in poštenih namenov Nemčije proti Avstriji. Ne samo pri nas doma, ampak tudi tukaj na Dunaji, in ravno tako v vseh deželah, ne izvzemši Ogerske, sodile se je sploh, da se pri vseh še tako laskavih zagotovilih na Nemčijo ni prav nič zanašati, da nas hujša v boj zoper Rusijo z namenom nas v primernem času pustiti na cedilu in v svoj lastni žep spraviti ves dobiček. To natolce-

vanje mora sedaj obmolkniti; objavljena pogodba nam kaže, da nemško-avstrijska zveza ni samo nekako splošno zagotovilo prijaznega in vzajemnega postopanja ene države proti drugi, ampak da ima prav natančne določbe tudi za slučaj, ko bi eni ali drugi državi pretela nevarnost od zunaj.

Gledé tega slučaja je na prvi pogled razvidno, da ima ta pogodba čisto branilen namen. Nemčija in Avstrija ste se med seboj tesneje zavezali, ne da bi druga drugi pomagala razširjati svoje meje, ali se maščevati nad kakim malo priljubljenim ali nadležnim sosedom, ampak da druga drugi pomaga ohraniti splošni mir in da svojih narodov ne spravljate v negotovost in nevarnost, ki jo prizadeva strah pred vojsko, ki zadržuje in kakor vedna mōra tlači splošni razvitek narodnega in državnega blagostanja. Ker gotovo je, da ima vsaka država lepši mir, ako bojaželjni sosedje vedó, da ima mogočnega zaveznika in prijatelja, ki ji pri kakem napadu nemudoma priskoči na pomoč. To je gotovo edino pravo in pošteno načelo, kateremu mora pritrjevati vsak pameten in trezno misleč človek, zato morajo biti narodi obeh držav merodajnim krogom le hvaležni, da se nemška in avstrijska vlada v svoji politiki držite tega zdravega načela in da ne hrepenite po vojski.

Enako jasno je drugi na strani pa tudi razvidno, da je nemško-avstrijska zveza v prvi vrsti obrnena proti Rusiji. Vemo sicer, da Francozi komaj čakajo trenutka, ko jim bode mogoče napasti Nemčijo in se nad njo maščevati zaradi nesrečne zadnje francosko-nemške vojske. Toda Nemčija vé, da Francozi pri svojih notranjih zmešnjavah še dolgo ne bodo mogli pričeti maščevalne vojske, da se ji torej Francozov samih ni treba bati in protizaveznikov iskati. Na drugi strani se je pa pokazalo, da Rusija dosledno vso svojo pozornost obrača na skorajšnjo izvršitev Petrove oporoke in da ni zadovoljna, ako se na jugu osnujejo samostalne države, ampak da hoče ona vso vzhodno Turčijo za-se imeti. In ker po vsi pravici sodi, da Nemčija in Avstrija temu

ne morete meni nič, tebi nič pritrditi, zato se že nekaj let sém pripravljala, da v primerni priliki zgrabi svoja nasprotnika in s silo pridobi, kar z lepa ne more. Spoznavši veliko nevarnost, katere od tega sosedu sedaj v prvi vrsti preti obema državama, ste se med seboj pogodili, da ste v tem slučaju solidarni, da druga stoji za drugo, in da napad Rusov na eno izmed nju velja kot napad na obe, ki ga hočete odbijati s združenimi močmi. Ako bi se utegnili pa primeriti, da bi Rusija morda koga drugega pripravila k vojski zoper eno izmed nju in ga v tem boji kot zaveznica podpirala, morate se obe državi tudi v tem slučaju v bran postaviti s združenimi močmi. Po sodbi Nemčije in Avstrije največja nevarnost za obstanek miru preti od Rusije, in zato je umevno, da ste se ravno proti tej državi tako odločno in tako izrečno zavezali. In tudi v tej točki moramo prav odkritosrečno pritrditi nemško-avstrijski zvezi. Kdor hoče narodom tolikanj potrební mir kaliti, naj vé in skuša, da si narodi tega dragocenega zaklada ne pusté jemati brez upora, in da hočejo predrznega napadnika krotiti po zaslužnji.

Naj sedaj nekoliko spregovorim še o namenu, da se je po vzajemnem porazumljenju obeh vlad objavila avstrijsko-nemška pogodba. Nekateri sodijo, da je to nekaj opominj za Rusijo, češ, vedi, da stojete druga za drugo, ako katero-koli izmed nju napadeš. Toda gotovo je, da je ruski car in tudi vnanji minister vedel o posameznih točkah te zveze, da torej po njeni objavi nič novega ne izvesta. Pač pa ruski narod izvé nekaj, kar dosedaj še ni vedel, in skoraj se bo videlo, kako bode tamošnje časnikarstvo sodilo, bode li še zmerom tiščalo in sililo k vojski, ali pa se bode postavilo na stališče carjevo, ki za svojo osebo ne želi nobene vojske. Angleški list „Times“ dvomi, da bi objava na Ruskem napravila dovoljen vtis, češ, da je to nekaka zasušnica, kojo ruska prevzetnost ne bode mirno spravila. Toda gledé na gori omenjeno trditev, da sta car in vnanji minister poznala avstrijsko-nemško pogodbo, se nikakor ne more trditi, da bi bila njena objava

LISTEK.

Kaj se more le v večjih mestih zgoditi.

(Dogodba iz policijskega življenja. Prosto poslovenil Y.)

(Dalje.)

Imel je že veliko opraviti policijski nadzornik s prebrisanimi tatovi, goljuhi in kar je te vrste ljudi, pa da bi mu bil kateri še kaj tacega nagodil, tega še vendar ni doživel. V njegovem vozu pelje ubežnika njegov lastni strežaj! To je pa že preveč!

„Rogatega si videl v vozu, ne mene?“ zareži razdražen nad paznikom. Pa hitro premaga svojo jezo. Razsajati nič ne pomaga, tudi je policijski vojak popolnoma nedolžen, čemu ga tedaj oštevati?

„Kam je šel voz od tu naprej?“ praša zopet mirno.

„Tam le je zavil v vrtnarsko ulico, pa kaj naglo je vozil.“

Vrtnarska ulica bila je precej dolga, pa ker so navadno tam le vrtnarji vozili svoje prideleke na trg, ni bilo nobene stražnice za policijo. Tedaj tudi policijski nadzornik ni mogel poizvedovati, kam jo je zavil ubežnik.

Imel je zločinca skoraj v pesteh, in zdaj mu

uide, pa na tako nenavaden način. No, to že pre-sega vse meje! Lahko si mislimo, kako je kuhalo v prsih generalovih. Zdaj mora on peš hoditi in precej daleč v svojo palačo. To mu skoraj zdaj najbolj kaže. Doma hoče počakati voznika, da zvé pot, kateri si je izbral Markovkov.

Bil je pa preveč razburjen, da bi mogel mirno čakati doma. Naravnost gre k bližnjemu policijskemu komisarju v pisarno. Tam hoče še vse bolj natanko prevdariti, in če bode potreba, tudi po noči sklicati na delo vse policijsko osobje.

V pisarni dobi komisarja in tudi poveljnika policajev na konjih. Poslednji se zelo čudi, ko vidi generala, komisar bil je takih pohodov že navajen, če tudi na večer.

„Ekscelenca, kaj ste se potoma premislili, niste šli v carskoje selo?“

„V carskoje selo? Kako to mislite?“

„Saj še ni pol ure, kar sem Vas srečal na cesti, ki pelje v carjev grad, in ker Vas zdaj tukaj vidim, smem pač soditi, da ste si premislili.“

To je bil za generala pravi odgovor. Torej ubežnik jo je ubral proti carjevemu gradu, in tudi konjice stotnik ga je spoznal.

„Kaj ste me res videli, gosp. stotnik, pred pol ure na tistem potu?“

„To je gotovo!“ Saj dobro poznam Vašega konja in voz. Naglo ste dirjali mimo mene, pa spoznal sem Vas dobro. Tudi sem Vas vojaški pozdravil, in Vi ste mi molče odzdravili.

Zdaj je tudi general spoznal, kje mora svojega moža iskati.

„Gospod stotnik! Morete li naglo dva konjika preskrbeti? Pa morata biti izvrstna jahača. Vsak naj ima seboj tudi svetilnico!“

„Kakor ukažete, ekscelenca! V desetih minutah bodo najboljši konjiki pripravljeni. Zato bom že jaz skrbel.“

Ni bilo po tem pogovoru prešlo deset minut, ko je drvil general Bebučev z dvema konjikoma po cesti k carskemu gradu.

Snežiti je nehalo. Počasi razpodé se tudi megla in na nebu se lesketa toliko zvezd, kakor jih le po zimi moremo videti.

Voz policijskega nadzornika hiti urno naprej. Konj bil je izvrsten tekalec, in ker ni bil ravno obložen, dirja po gladki cesti, da je bilo veselje. Strežaj gledal je le na konja, na pol se je ozrl le takrat nazaj, kedar mu je njegov gospod kako povelje dal. Danes pa molči general v vozu. Gotovo kaj imenitnega premišljuje, najbrž se mu zelo mudi k carju. Zato priganja konja, naj teče, kar le more.

zaušnica za Rusijo, češ, naj le pričinja vojsko, če ima „korajžo in šneid“. Marveč se nam dozdeva, da je to nekak zadnji poskus ohraniti mir in pametne in poštene ljudi na Ruskem poučiti, da Avstrija in Nemčija ne želijo in ne iščete vojske, ampak da vsa nevarnost evropskemu miru preti le od Rusije, da pa tudi njo zadeva vsa in edina odgovornost za vso prelito kri in za neizmerna zla, ki jih vojska človeštvu prizadeva.

Še eni sodijo, da je objava nemško-avstrijske zveze pričetek ali ouvertura vojske, in da hočete naša in nemška vlada s to objavo svoje narode nekako pripraviti na reči, ki imajo slediti. Rekli smo že, da vse želi miru in da ljudje z nekako skrbjo pričakujejo, kaj prinese prihodnost. Vse se boji, da bi ne bil izid vojske za nas neugoden in z nekakim strahom pričakuje konečne določbe. V teh okoliščinah objava nemško-avstrijske zveze jako pomirljivo vpliva na vse prebivalstvo. Na eni strani nam je porok, da se naša država ne spušča predrzno ali lahkomisljeno v boj in da je vse storila, kar je mogla, da bi svojim narodom ohranila mir; na drugi strani pa nam priporoča, naj se tudi za slučaj preveč ne bojimo in skrbimo, ako bi prišlo do vojske, ker ne ostanemo sami, ampak imamo trdnega, v vojski skušenega zaveznika, v čigar družbi se nam ni bati slabega izida.

Kako ruski listi o tej objavi sodijo, dozdej še ne vemo; upajmo, da se bodo tudi oni streznili in odsvetovali od vojske, ki ne obeta drugzega, kakor izgubo, naj bo srečna ali nesrečna. Ako pa pride vendar le do vojske, bodo vsi naši narodi pokazali, da se svoje dolžnosti kot zvesti Avstriji zavedajo in da se hočejo za svojo skupno domovino v najlepši slogi in hvalevrednem tekmovanju do zadnjega zdihljeja vojskovati. Bog pomози!

K šolskemu vprašanju.

Od odbora, katerega imena so podpisana, dobili smo pred nekaterimi dnevi peticijo za versko šolo s prošnjo, da jo objavimo. Peticija se glasi:

Visoka zbornica poslancev!

Prežalostne prikazni sedanjih dni, posebno pa vedno rastoče število mladih hudodelnikov vzbujajo resna premišljevanja. Strah božji, zvesta udanost cesarju in državi, živa dejanjska morala, vestno življenje in delovanje vedno bolj ginevajo; na mestu njih se širijo materijalizem, brezozirna in brezvestna želja po bogastvu, brezmejni pohlep veselja in hitri propad pravosti in poštenosti. Le premnogokrat ni le revščina, ki zapelja mladenčca ali deklico na pot hudobije, marveč pomanjkanje verskega prepričanja in pravne moči. Opravičene so tožbe dobrih učiteljev o taki mladini, a pomagati si ne morejo. Ta mladina je grenka žalost krščanskim starišem, ki vprašujejo nemirnim srcem: Kaj bo iz mojega otroka? Ta mladina je opravičen strah vsem pravim in zvestim domoljubom, ki krvavečim srcem vidijo, kako se majejo glavni stebri državne sreče pri mlajšem zarodu.

Začetke teh žalostnih prikazni moramo premnogokrat iskati v naravnih posledicah brezverske

Markovkov sedi molče na mehki blazini. Eno uro sta že dirjala iz Petrograda. Še dve uri in on je v zavetju. Naj se odpravijo tudi precej za njim, ne bodo ga došli. Že je v duhu gledal, kako bo brez skrbi vžival tam kje na Angleškem bankirjeve rublje in se posmehoval petrograjski policiji, katero je tako uspešno vodil za nos. Kako se bo jezil tudi general Bebučev, ker je sam posodil voz in konja, da je ubežal. Nobenega voza do sedaj še nista srečala. Kdo bo tudi ob tem času zunaj mesta v mrazu? Vsakega sedaj le bolj vleče k gorki peči.

Zdaj zapazi voznik pred seboj veliko in težko kočijo, ki se hitro približuje. Ob straneh ceste bili so kupi stolčenega kamnja za posipanje. Oba voznika vozita pa le po sredi ceste. Strežaj generalov zaupije svojemu tovarišu nasprotnega voza, naj se ogne bolj na stran. Pa ta je ali preslišal opomin, ali pa je bil preveč ponosen na svojo gospodo. Naj se pa mali nasprotni voziček ogne ali obstane. Težki in dobro kovani kočiji ne preti nobena nevarnost, če tudi skupaj zadeneta, misli si. Markovkov vstane po konci, ko začuje glas svojega voznika. Ko zapazi nevarnost, hoče skočiti iz voza, pa bilo je že prepozno. Težka kočija prevrne mali voz in Markovkov leži v blatu poleg ceste v grapi. Konj generalov skoči na stran in zlomi os.

(Dalje prih.)

šole, ki izvirajo iz duševnega razpora med katoliškim veroučiteljem in drugovernim, nevernim ali brezvernim učiteljem drugih strok in se razvijajo po škodljivih, veri in sploh pozitivnemu krščanstvu sovražnih časniki.

Proti tem velikim napakam je le jedno sredstvo: Da se šola odločno povrne k pozitivnemu krščanstvu, torej verska šola.

Naj pomisli visoka zbornica poslancev, da enodnevna zamuda v tem prevažnem vprašanju nenadomestno škoduje skupni domovini, in da je skrajni čas, da se zatre to zlo z modrimi postavami.

Zato stavimo udano prošnjo:

Visoka zbornica naj se prej ko mogoče posvetuje o postavnih določbah, po katerih bodo stara preskušena in blagovita krščanska načela zopet popolnoma veljavna v avstrijskih ljudskih šolah.

Egbert grof Beleredi (Brno). J. Baumann, tovarnar (Dunaj). Dr. Andrej Čebašek, prelat in kanonik (Ljubljana). Karol grof Chorinsky (Solnograd). Jos. Gregorig, tovarnar (Dunaj). J. Heindl, zapisnikar peticijskega odbora (Dunaj). Fr. Krönes, vodja meščanski šoli (Novi Jičini). H. Kirsch, knjigotrožec (Dunaj). Franc Kosar, kanonik (Maribor). Grof Ledebur-Wicheln (Praga). Adam Latschka, duhovnik (Dunaj). J. Mittendorfer, župnik (Schwertberg). Karol Ervin grof Nostitz-Rieneck (Praga). Fr. baron Raapp (Inomost). Fr. baron Reyer (Celovec). Ernst grof Sylva-Tarouca (Praga). Grof Segur (St. Peter N. Avstrijsko). Dom. Sillicky, stolni prošt (Poreč). Grof Ferdinand Spiegl-Diesenberg (Moravsko). Dr. G. Schwarz (Dunaj). Franc Schuh, zasebnik (Dunaj). Valter vitez Troll, grajščak (Aspang). Maks baron Vittinghoff-Schell (Dunaj). L. grof Waldburg-Zeil (Dunaj). Klement grof Waldburg-Zeil (Hohenems). Dr. K. Wittek, advokat (Znojmo). Ernst princ Windischgrätz (Dunaj). J. Wohlmeyer, podjetnik (Št. Polit).

To peticijo naj podpišejo le možje. Ženskam se bo razposlala druga peticija. — Torej naj podpiše to peticijo vsakdo, ki je za krščansko šolo, akoravno morda ni za predloženi postavni načrt, ker se bo itak predručal. Brezštevilni podpisi bodo pričali, da je večina prebivalcev v Avstriji krščanska in hoče tudi ostati.

Govor dr. Poklukarja

o gimnaziji v Kranji v deželnem zboru dne 21. jan.

(Konec.)

In pogledimo si troške! Ali je to dobro gospodarstvo, ako se opusti v Kranji gimnazija, za katero žrtvuje mesto gotovih 1000 gld. vsako leto, plačuje razun tega troškov 500—600 gld. in prepušča vse prostore, kakor je tudi zidalo poslopje, brezplačno. Ako se hoče prostor preskrbeti v Ljubljani za drugo gimnazijo, vidimo, da za zgradbo ne bode zadostovalo 50.000 do 60.000 gld., ampak 100.000 do 120.000 gld. bode treba, in vse to za to, da se šolska mladina tukaj kopiči. Ako pa se to ne napravi, godilo se bode, kot se je v minoljeseni godilo, reči moram v sramoto našega stoletja.

Učencem se je vsled one naredbe državnega ministerstva odrekel sprejem na ljubljanski gimnaziji, ker so Gorenjci. Šli so v Kranj, napravili sprejemni izpit, preskrbeli so jim stariši stanovanje, plačali šolnino ter so mislili, spečal sem ga, mogoče mu je, da se česa nauči. Pa kaj se zgodi? Komaj so se sprejemni izpiti končali, pride ona ministerska naredba, in kaj je bilo starišem početi? V Ljubljano nazaj niso smeli, v Kranji ni bilo več gimnazije, kam so hoteli? Čakali so in čakali skoraj do zadnjega dne, menda do 13. septembra, takrat še le se je reklo: ona prepoved, da v Ljubljano ne smete, ne velja več. Prišli so v Ljubljano. Vpisalni dnevi so bili razglašeni 14. in 15., menda tudi 16. septembra. Nekaj srečnih je prišlo 14. sept. doli, oni stariši pa, ki so svoje otroke pripeljali 15. septembra v Ljubljano, dobili so vrata zaprta na našem javnem zavodu, na naši gimnaziji; našli pa so naredbo: število je polno in novih slovenskih paralelk za prvi razred ne dopuščam. Pa saj vas je bilo nekoliko tukaj v Ljubljani, slišali ste sodbe in bridke in opravičene pritožbe. Jaz sem to videl in se sramoval, da je kaj takega mogoče dandanes.

Torej rešiti imamo prašanje, ali se mi pridružimo onemu mnenju, katero je izrekel naš deželni odbor, ali se tudi mi izrečemo, da naj tudi dalje še potrka deželni odbor v imenu deželnega zbora

in ne odneha, da se zavod, ki je potreben, zopet oživi.

Upravni odsek, ki se je s tem vprašanjem pečal, mu je pritrdil in predlaga dvoje. On predlaga:

Slavni deželni zbor naj sklene:

1. Deželni zbor prizna potrebo nižje gimnazije v Kranji, ter
2. nalaga deželnemu odboru storiti še dalje vse korake, da se ta gimnazija zopet oživi;
3. o vspehih poročati, oziroma predloge staviti deželnemu zboru v prihodnjem zasedanju.

Politični pregled.

V Ljubljani, 6. februarja.

Notranje dežele.

Ogerski ministerski predsednik Tisza se je izjavil, da se je objavila *avstrijsko-nemška zvezna pogodba* na izrečno željo kneza Bismarcka in ruskega carja. V prvem trenutku zdí se nam ta trditev neverjetna; a pri natančnejši presoji izgine nam vsaka dvojba. Bismarck je hotel poučiti Francoze, da ta zveza ni naperjena zoper nje; ruski car, kojega miroljubnost je znana, pa je hotel nekoliko pristriči peruti ruski bojni stranki. Zato je pa tudi popolnoma opravičena vest, da je objava te pogodbe eminentno mirovnega značaja. Vzlic temu pa so na dunajski borzi padli nenadoma kurzi.

Šolska komistija češkega kluba je sklenila enoglasno po daljšem posvetovanju, da bo priporočila klubu, naj glasuje za izročitev Liechtensteinevega načrta šolskemu odseku.

Vnanje države.

Anglija imenovala je dosedanjega zastopnika v *Srbiji*, mr. Wyndhama, poslanikom za Brazilijo. Na njegovo mesto bo prišel v Belgrad St. John, dosedanji ministerski rezident v Caracasu.

Bolgarski knez Ferdinand povrnil se je s svojega potovanja že danes v Sofijo. Govorilo se je, da bo ostal v vshodni Rumeliji šest tednov. Da je tako okrajšal svoje potovanje, tolmačiti si moremo le iz okoliščine, ker se zopet poroča o novih vstajnih poskusih v vshodni Rumeliji. „Fremdenblatt“ je dobil brzojav: Turške oblasti vjele so 41 mož od vstajnikov, ki se zbirajo na turški meji z namenom, da vdarijo v okraja Burgas in Eski-Sagra ter prično vstajo. Vjetnike odpeljali so v Drenopolje.

Neki *ruski* vojaški strokovnjak trdi v listu „Novoje Vremnja“, da spravi Nemčija lahko v 16 dneh po 14 železnicah eden milijon vojakov na rusko mejo. O tem molče nemški glasovi. Ako bo kdo napadel svojega soseda, storila bo to le Nemčija. Rusija je miroljubna, vendar ne prikriva, da se oborožuje, toda primorana v svojo obrambo. Največja nevarnost preti evropskemu miru vsled stalno napredujočega oboroževanja Nemčije.

Francoski trgovinski minister Dautresme napravil je večerno veselico, pri koji je bil *ruskemu* veleposlaniku, pl. Mohrenheimu, predstavljen zbornični predsednik Floquet. Znano je, da je slednji pozdravil kot mlad mož ruskega carja Aleksandra II. z besedami: „Vive la Pologne, Monsieur!“ (Živela Poljska, gospod!) Že zdavnej bi bil postal Floquet ministerski predsednik, toda predsednik republike moral se je bati, da bo Rusija v tem slučaju pretrgala vsako zvezo z ministerskim načelnikom. S tem, da mu je podal svojo roko ruski veleposlanik, postal je Floquet tako rekoč še-le zmogel, da postane naslednik Tirardov. Vsi pariški krogi govoré o tem, da so dnevi šteti sedanjemu kabinetu in da bo Floquet dobil v kratkem nalog, naj sestavi novo ministerstvo.

Ves svet je radoveden na napovedani govor *nemškega* kancelarja, ki se bo čul jutri ali v sredo v državnem zboru. V nekem listu bil je citati že dne 2. t. m. povprečni obseg tega govora. Seveda je splošni položaj jako nevaren — tem bolj, ker zahteva Bismarck 280 milijonov novega kredita. Dotični postavi je itak zagotovljena zbornična večina. Govor njegov je torej brez pravečatega namena. Toda ker vlada noče natanko povedati, za kaj potrebuje ta denar, in ker je po vojaških shrambah nako-pičene še ogromno veliko neizdelane in oziroma nerabljene zaloge, ter bi zaradi tega morda predlagal kakov poslanec, naj se za sedaj dovoli le tretjina ali polovica zahtevanega kredita, zagromel bo železni kancelar ter označil sedanjí položaj tako nevaren, da bodo poslanci čuli med njegovimi besedami že pokanje topov. Ko bo 280 milijonov dovoljenih, pomirila se bo Evropa zopet — za nekaj časa. Kajti izjavil se je neki, da celih pet let ne bo vojske, kajti še le v tej dobi oborožena bo Evropa popolnoma. Žalostno bi bilo, ko bi imel prav Bismarck, kajti pogubili bi vsako državo dotični stroški za vojaške namene, ki so že danes na najsrajnejši meji.

Francoska zbornica razpravljala je dne 3. t. m. Cassagnacovo interpelacijo gledé redovne zadeve. Kakor to ni bilo drugače pričakovati, pobijali so ministri vse dotične trditve v interpelaciji kot neistinite, republikanska večina je pritrdjevala ministrom, ker vendar ne more sama sebe bati s pestjo v obraz,

in tako se je sprejel redni dnevni red s 305 proti 175 glasovom. — Wilsonovo glasilo „Petite France“ je prenehalo izhajati. Wilson je hrast, kojega ne more izrupati siloma vibar — pravica pred sodnijo. Toda omajal se bo, ker glóda v njem tisoč črvov — porodila jih je obsodba narodova. List za listom bo padel raz njega, in eden izmed teh listov — je list njegov „Petite France“. Vigneau sestavil je spomenico v tej zadevi, koja bi bil objavil v slučaju, ako bi ga bilo obsodilo najviše sodišče. Slednjemu predložil je pri obravnavi eden iztis tega sestavka, v kojem so v resnici čitati prav čudne reči. V zadevi Limousin ukradena pisma izročil je nekdanji policijski prefekt Gragnon pravosodnemu ministru Fallièresu, in ta zopet Grévyju. Legrandova mati plačala je v istini Wilsonu 93.000 frankov za odlikovanje svojega sina. Vzlic temu pa je Fallières proglasil v zbornici vse te okoliščine neresničnimi — in čast Francije je rešena! — Zbornici predložil je dotični odsek postavo o taksi, koja bodo morali plačevati inozemci. Zakon določuje med drugim tudi to, da se bodo morala javna dela oddajati samo domačinom. Taka postava ne bi tudi drugim državam škodovala.

Obravnave o *francosko-italijanski* trgovinski pogodbi so razrušene. Crispi je poslal posredovanjem veleposlaništva francoski vladi noto, v koji naglašja, da izjava Francije, po koji ta ne more dovoliti večjih ugodnosti Italiji, kakor so obsežene v stari pogodbi, nasprotuje sklepu italijanske zbornice. Pozivlja tedaj Francijo, naj še enkrat prevdari obseg posvetovanj dotične komisije. Francoska vlada pa neki ne pričakuje več niti najmanjšega dejanjskega vspeha, ker vé, da hoče Italija le sama sebe okoristiti.

Angleško sodišče obsodilo je dinamitovca Callana in Harkinza vsacega na petnajst let posilnega dela.

Dosedanji italijanski poslanik v *Rumuniji*, grof Torielli, je zapustil Bukarešt. Njegov naslednik Curtopassi prišel bo tje kaj v nekaterih dneh. Javna tajnost je, da se je moral umakniti grof Torielli, ker je premalo prijazen Nemčiji.

Izvirni dopisi.

Iz Senožec, 30. jan. Izročili smo materi zemlji truplo ranjkega g. Antona Možeta, posestnika, večletnega župana in cerkvenega ključarja v Dolenji vasi, ki je po dolgem bolehanji previden s sv. zakramenti za umirajoče svojo blago dušo izdihnil 27. jan. pred polunočjo ves udan v voljo božjo v 72. letu svoje starosti. Kako je bil mož spoštovan, pokazalo se je pri njegovem pogrebu. Vkljub silni burji se je sešlo iz vseh farnih vasi toliko ljudi, da je bila precéj prostorna cerkev vsa natlačena. Ranjki je bil blag, dobrosrčen in v vsakem oziru priljubljen, posebno pa vnet za blagor svoje rojstne vasi. Po njegovem prizadevanji se je napejljala v vas voda iz pol ure oddaljenega studenca, da je zdaj vsa vas preskrbljena s zdravim pitno vodo, pa tudi dalnji Kraševci pridejo o poletnem času po njo. Pri zgradbi nove zvonikove strehe od rezanega kamna ima veliko zaslugo. Pod njegovim županstvom se je v splošno zadovoljnost razdelil gojzd in se začele goličave z borovci pogojzdovati. Bil je tudi razumen kmetovalec, živino- in sadjerejec, ter rad bral slovenske časnike in knjige družbe sv. Mohora. Posebno rad se je z domačimi gosp. duhovniki pogovarjal, njegova gostoljubna hiša je bila njim kakor tudi drugim prijateljem vedno odprta. Ves čas svojega življenja se je držal gésla: Vse za vero, dom in cesarja. Naj bo blagi ranjki priporočen v spomin vsem prijateljem in znancem.

Od Zile na Koroškem, 4. febr. (Občni zbor Ciril-Methodove podružnice v Zilski Bistrici.) Tudi v Vašem cenjenem listu bilo je natisneno vabilo k prvemu shodu omenjene podružnice. Komu je znano, kako težko stališče imajo tukaj slovenski rodoljubi, koder je še dokaj v nemščino prezaljubljenih mogočnjakov, mora se le čuditi sijajnemu vspehu prvega zborovanja najmlajše hčerke družbe sv. Cirila in Metoda dne 29. jan.

Na vabilih je bilo že natiskano, da se bode zborovalo v gostilni g. Fr. Janaha v Bistrici. A na pritisek nekaterih nemškutarjev moral je podružnici svoje prostore odpovedati, kar se je par dni prej zgodilo. Zato se je zborovalo v Zahomeci pri Bistrici v gostilni vrlega rodoljuba g. Jurija Milonika.

Zbora se je vdeležilo nad 80 družbenikov, in vkljub spletkam in pritisku celó iz Bistrice 27.

Po nagovoru predsednikovem in poročilu zapisnikarjevem bili so v stalno načelnštvo z vslikom izvoljeni: Jožef Katnik, po domače Vicar, v Bistrici za prvomestnika; Janez Schnabl, Jožef Škrbina in

Janez Ehrlich za njegove namestnike; M. Lutman, župnik v Gorji, za zapisnikarja; Martin Stembal, T. Schnabl in Marka Kaiser za namestnike; Filip Milonik za blagajnika; Janez Hebein, Janez Mörtl in Luka Kašnik za namestnike.

Kot zastopniki za veliko skupščino pa: Janez Vidovic, župnik na Vratih, Filip Milonik in Janez Schnabl. Že zdaj šteje podružnica do 100 članov. Po zborovanji je bilo še več domoljubnih govorov, napitnic in mile narodne pesmi so se razlegale, kar je vdeležitelje še dolgo pridržalo ter so se vsi navdušeni za domovinsko stvar razšli na svoj dom.

Slovenec je krotke narave, potrpežljiv, dolgo že prenaša preziranje od mnogih strani — a tudi tukaj se mu je jelo daniti, kdo so njegovi pravi prijatelji.

Koliko zaprek se je stavilo naši podružnici! Komaj osnovana — že občinsko starešinstvo protestuje proti njej; za tisti dan, kakor je bil napovedan prvi občni zbor — skliče neko posvetovanje za vravnvanje bistriškega potoka. Glejte, rodoljubi slovenski, tako se nam slovenskim Korošcem godi. Upamo, da se tudi pri nas obrne na bolje.

Z Dunaja, 28. januarija. [Konec.] Pri cerkvenih vratih podal je naš rojak, „novicemojster“ č. g. Franc Jančar, Nj. ces. visokosti škropilo. Ko je nadvojvoda zasel krasni, z rudečim baržunom olepšani prestol na evangelijski strani altarja, in se presvetli koadjutor Evgen podal k klečalniku, šli so kandidati v zakristijo, kjer so se oblekli v popolno železno obleko. Te obleke izposojujejo se pri enakih prilikah iz arzenala. Zdaj se pričue svečana pontifikalna sv. maša, katero je služil protonotar apostolski, prošt Josip Schum iz Opave, duhovnik nemškega reda. Kandidata stala sta pred altarjem na kraji, kateri je bil s črnim suknom prevlečen, ter sta v ponižnosti z rožnim vencem in železni opravi čakala poviteževalnega udarca. Pri „gloriji“ šla sta okoli altarja ter darovala vsak jeden cekin; ravno tako tudi pri „kredo“ ter darovala vsak jeden srebrnjak, kakor to pravila predpisujejo. Predno je dijakon pričel evangelijski peti, poklonil se je nadvojvoda Viljem proti altarju, stopil je s svojega sedeža, pokril klobuk z belim in črnim peresom in izdrl svoj meč iz nožnice, katerega je tako dolgo v roki držal, dokler ni bil evangelijski končan. V tistem trenutku stopijo tudi drugi vitezi s svojih sedežev, pokrijejo klobuke in izderejo svoje meče, katere do konca evangelijskega v rokah držé. Krasen pogled!

Po končanem darovanji pred umivanjem rok obrne se prelat na evangelijsko stran altarja ter blagoslovi meč in ostroge po predpisu v pravilih. Zdaj stopi k altarju vitez, prejme meč iz rok duhovnika ter ga kandidatu opase in zapre vizir. Peveci zapojó na koru himnus „Veni creator“, veliki-mojster zapusti svoj sedež, stopi pred altar, obrne se h kandidatu in mu izdere meč, s katerim v roki se pokloni k altarju ter zopet h kandidatu ter ga trikrat z razločnim in povzdignenim glasom udari po levi in desni rami in slednjič po čeladi z besedami: „In Gottes, St. Marien und St. Georgen Ehr — Vertrag dieses und keines mehr — Besser Ritter als Knecht.“

Nadvojvoda se po dovršenem poviteževalnem udarcu pokloni k altarju in gre na svoj sedež, ravno tako tudi drugi vitezi. Najmlajši stopi zdaj k altarju, prejme iz rok celebranta blagoslovljene ostroge ter je zakopči kandidatom in odpre vizir. Kandidat se potem globoko pokloni k altarju in nadvojvodi ter gre v zakristijo, kjer železno obleko odloži in zopet obleko obleče ter z rožnim vencem v roki v cerkev na svoj kraj stopi. Duhovnik blagoslovi zdaj beli viteški plašč in križ, poklekne, ter zapoje „Veni sancte Spiritus“. Tudi kandidati pokleknejo, in ko peveci na koru pričnu litanije vseh svetnikov peti, vleže se kandidat na obraz ter toliko časa leži, dokler peveci litanij ne skončajo. Kandidat po končanih litanijah vstane in poklekne pri altarji; duhovnik mu vzame črni abbé-plašč, kateri zameni z belim viteškim plaščem ter mu obesi okoli vratu zlati viteški križ z besedami: „Glej, ta križ ti damo za vse tvoje grehe; ako bodeš izpolnjeval to, kar si obljubil, zagotovljamo te večnega življenja.“ Novi vitez gre potem h klečalniku s črnim suknom prepreženim, in sv. maša se nadaljuje. Pred zavživanjem uvrstijo se vsi vitezi in duhovniki po starosti v kolobar, novi vitez pa gre k sedežu velikega mojstra, poklekne pred njim in mu poljubi roko, kateri ga potem objame in poljubi. Tudi drugi vitezi in duhovniki potem novega viteza poljubijo in objamejo. Za pesnijo „Te Deum“ gre potem spreved v tistem

redu, kakor v cerkev, zopet v kapitelsko dvorano, kjer dajo vsi vitezi in duhovniki reda novemu vitezu bratski poljub. Kapitelj se zaključi z običajnimi molitvami.

Tisti dan zvečer je bil potem pri nadvojvodi „diner“ za 56 oseb. Vitezi in duhovniki morajo v belih plaščih priti, kateri se pa po molitvi starejšim udom odvzemo, le nova viteza, sedeča na desni in levi strani velikega mojstra, sedita tudi pri obedu v belih plaščih. Po končanem obedu opravi zopet duhovnik molitev, po kateri se vsi udje v bele plašče ogrnejo.

Iz mestnega zbora ljubljanskega.

V Ljubljani, 31. januarija.

(Konec.)

Mestni odbornik Povše pravi, da je država sama tik nameravanega prostora zgradila vzorno šolo za učiteljske, v katero hodijo večinoma otroci bogatih starišev, tedaj mestni zbor ne bode napačno pogodil, ako tako rekoč tik zraven sozida novo šolsko poslopje, kajti mesto se razširjuje proti južnemu kolodvoru najbolj, in kmalu bode nove poslopje tako rekoč v središču mesta.

Poročevalec g. Valentinčič odvrne, da o prostoru danes več govora ni, ta je že določen, na kar mestni zbor nasvet gosp. profesorja Zupana odkloni.

Mestni odbornik cesarski svétnik g. Murnik protivi se, da bi se telovadnica zidala posebej in nad njo šolskega vodje stanovanje, katero bi bilo le premrzlo, ker se ne bi kurilo mnogo v telovadničnih prostorih. Sploh pa ni treba iskati drugih načrtov, kakor istih, po katerih je sezidana ljudska šola na Cojzovi cesti.

Podžupan g. Petričič se popolnem strinja s tem, da se nova ljudska šola zida po načrtu ljudske šole na Cojzovi cesti.

Mestni odbornik g. Tomšič nasvetuje, da se zida stanovanje šolskega vodje le v šolskem poslopju.

Župan g. Grasselli omenja, da bi se imelo zidati po načrtu telovadnica in stanovanje šolskega vodje na dvorišči šolskega novega poslopja. Predlog, da se bode zidalo poslopje telovadnice v šolskem poslopju, se sprejme; predlog Tomšičev, da ima stanovanje šolski ravnatelj tudi v šolskem poslopju, pa se odkloni. Debata se potem še nadaljuje posebno o roku, do kojega morajo načrti za stavbo novega poslopja biti dogotovljeni in delo razpisano.

Mestni odbornik in inženir g. Hraskey pravi, da bode treba prej vrediti za promet prostor, na katerem bode stalo novo šolsko poslopje. Potem se v smislu razgovora sprejmó nasveti, da se zida le telovadnica v poslopju nove ljudske šole in ne stanovanje za šolskega vodjo.

Mestni odbornik g. dr. Vošnjak poroča v imenu šolskega odseka in nasvetuje, da se podaljša najemna pogodba za prostore prve deške ljudske šole v licejalnem poslopju do konca julija 1889 in naglašja, da je vlada izjavila po deželnem c. k. šolskem svétu, da se do istega časa morajo prostori na vsak način izprazniti. Predlog se sprejme in izreče po nasvetu gosp. župana Grasselija c. kr. deželnemu šolskemu svétu v tej zadevi zahvala, čemur mestni zbor enoglasno pritrdi.

Mestni odbornik g. Iv. Železnikar poroča o najemu šolskih poslopij na barji v poslopju Trškanovem. Odsek nasvetuje, da se napravi nova pogodba za šest let, tako, da mesto plača najemnine po 300 gold. vsako leto, in da se najemninska pogodba prične o sv. Jurji t. l. Predlog se odobri.

Mestni odbornik g. Valentinčič poroča o podelitvi ustanove cesar Franc Josipove letnih petdeset goldinarjev za realce. Podeli se med najužjsterimi prosilci dijaku IV. razredu, V. Verniku.

Mestni odbornik g. Povše poroča v imenu odseka za olepšavo mesta, da se nastavi poleg že starega, 30 let službujočega mestnega vrtnarja še vrtnarski pomočnik z letno plačo 300 gold.

Pri tej priliki naglašja mestni odbornik vitez Zitterer, kako neusmiljeno in brezpametno uničujejo ravno mestni delavci nasade po mestu. Predlog mestnega odbornika Povšeta se potem sprejme in javna seja sklene.

Dnevne novice.

(Celovski knez in škof dr. Kahn) odpeljal se je v soboto na Dunaj, kjer se zaradi raznih škofjskih zadev pomudi nekaj dni.

(Don Bosco umrl.) Danes je „sodelovalcem Salezijanskim“ v Ljubljano došel iz Turina mrtvaški list naznanjajoč, da je umrl dne 31. januarja t. l. po vsem katoliškem svetu slavno znani prijatelj zapuščenih mladini, ustanovitelj mnogih sirotišnic, Don Bosco. Pokopan je bil dne 2. febr. popoldne. — Tudi naši slovenski listi so že večkrat pisali o tem največjem vzgojitelju sedanjega časa in njegovih velikih zaslugah za zboljšanje zanemarjenih otrok. Delo njegovo je velikansko. Bog stotero povračaj temu pobožnemu duhovniku, kar je storil človeštvu v prid! — Danes naj povemo še to, da ima D. Bosco naslednika, in ta je duhovnik Mihael Rua.

(Pisateljskega društva) zabavnemu večeru zadnjo soboto je predsedoval g. prof. Orožen; berilo je bilo jako poučno in zanimljivo. Zabavnemu večeru prihodnjo soboto bo predsedoval gosp. profesor L. Pintar.

(Pravosodni minister) je imenoval okrajnim pristavom v Ribnici auskultanta g. B. Dolinška, in okrajnega pristava g. E. Rizzolija iz Ribnice v Radeče pri Zidanem Mostu.

(Odlikovanje.) Okrajni zdravnik v Kranji, g. J. Steinmetz, je odlikovan s zlatim križcem za zasluge.

(Osepnice.) Dne 3. t. m. so zboleli: 5 moških, 3 ženske, 8 otrok. Umrli: 1 moški, 1 otrok. Ozdraveli: 1 moški, 2 ženski, 5 otrok. Bolnih: 201 oseba.

(Kranjska hranilnica) je darovala 500 gld. za revne kozave in njihove družine.

(Stritarjevih zbranih spisov) izšel je 32. snopič. Vsebina: Najemnina. (Podoba iz mestnega življenja. Konec.) — Rejenka. (Podoba iz kmečkega življenja.)

(„Slovenskega Pravnika“) druga številka je te dni izšla. Vsebina: Jezik zemljiških knjig. Komu se sme prisoditi odškodnina v kazenski pravdi? (Pleško). — Pravniški razgovori. (dr. K.) — Pravosodje. — Listek. — Književnost. — Drobne vesti.

(V Št. Petru na Notranjskem) napravi na „debeli četrtki“ v narodni gostilni g. Ivana Korošca večerno zabavo vesela družba narodnjakov na Pivki s tem programom: 1. Pozdrav povabljenih. 2. A. Nedved: „Zvezna“, moški zbor. 3. „Jeftejeva prisega“, deklamacija. 4. „Hej Slovani!“, slovanska himna, napev naroden poljski. 5. „Lovska burka“, zabavno berilo. 6. Dr. G. Ipavc: „Mrak“, mešan zbor. 7. Igra na citre. 8. A. Hajprih: „Jadransko morje“, moški zbor. 9. Prosta zabava, šaljiva loterija, godba. Začetek ob 8. uri zvečer. Vstopnina za gospode 60 kr., za rodbine 1 gld. Ker je čisti dohodek namenjen šolski podružnici „Pivka“, prosi obilne udeležbe veselični odbor.

(S Koroškega:) V našem deželnem zboru je 11. m. m. poročevalec finančnega odseka, grof Z. Goëss, hvalil napredek ljudskega šolstva ter trdil, da ni zavržen denar za ljudske šole, marveč šolstvo vrlo prospera, in bo že prihodnji rod na Koroškem imel drugo lice. — Dostavek poročevalcev: Da, ako bo ljudska šola tako prosperovala, imel bo slovanski rod na Koroškem nemško lice. Dolžnost nam toraj velevala, da na podlagi katoliške vere in avstrijskega mišljenja širimo slovensko zavest s pomočjo družbe sv. Cirila in Metoda in dobrih časnikov.

(Tšzaški „Sokol“) je imel 2. t. m. občni zbor. Izvoljeni so gg.: Ivan Mankoč, starosta; odborniki: Detela Ivan, Furlanič Sava, Grebenc Vekoslav, Inamo Franc, Kalister Vekoslav. Kariž Ferdo, Polič Franc in Turk Rudolf.

(Besedica „ne“) je dvema ogerskima uradnikom ogrenila življenje. Kakor znano, izostala je „po naključju“ v brzojavnem poročilu o novoletnem govoru ministra Tisze besedica „ne“, Eden uradnikov degradedovan je iz X. v XI. razred ter premeščen na malo postajo na kmete. Drugi je obsojen, da tri leta ne pride višje v službi, in za nameček so ga poslali tudi na kmete. — Na Ogorskem je marsikaj mogoče, akoravno tudi veljavni moške proti „lapsus linguae“ niso zavarovani pri nobeni zavarovalnici.

(V Gradci) je 1. t. m. za osepnici umrla neka ženska iz Ljubljane. Prišla je tje obiskat svoje znanke.

(Glavni dobitek) srečk iz leta 1880, ki je bil izžreban meseca novembra lanskega leta, zadel je deželni zaklad gorenjeavstrijski. Znamenito pri tem je to, da je deželni odbor temu prišel na sled še le dne 2. t. m.

Telegrami.

Dunaj, 6. febr. „Correspondenzbureau“ je pooblaščen izjaviti, da je poročilo današnjega „W. Tagblatta“ o odstopu vojnega ministra Bylandta izmišljeno.

Pariz, 6. februarja. Nekateri listi zahtevajo zvezo Anglije, Francije in Rusije proti trojni zvezi.

London, 6. februarja. „Standard“ piše, da bodete Avstrija in Nemčija zahtevali od Rusije pojasnila o nagibih oboroževanja.

Rim, 6. februarja. „Essercito“ zahteva, naj se z ozirom na sedanji evropski položaj pokliče večina italijanske armade iz Afrike.

Pariz, 5. februarja. Objava avstrijsko-nemške zveze ima velik vpliv. Evropski položaj je resen. „Temps“ piše, da je treba počakati govora Bismarckovega.

Umrli so:

3. februarja. Jožef Nahtigal, postrešek, 41 let, se je ustrelil za pokopališčem. — Ana Kral, delavke hiš, 3½ leta, Žitni trg št. 1, davica. — Jakob Janša, posestnikov sin, 4 leta, Kurja vas št. 16, božjast.

V bolnišnici:

1. februarja. Simon Blažič, delavec, 41 let, jetika.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celsiju			
7. u. jut.	738.6	—13.8	brezv.	megla	
4. 2. u. pop.	734.8	—2.0	sl. szap.	oblačno	0.00
9. u. zveč.	734.0	—3.6	sl. vzh.	„	
7. u. jut.	733.05	—9.0	sl. vzh.	del. jasno	
5. 2. u. pop.	732.03	—3.0	sl. jug	jasno	0.00
9. u. zveč.	730.00	—2.8	sl. szap.	„	

Dne 4. zjutraj megla, potem nekoliko oblačno. Dne 5. zjutraj zarija, čez dan deloma jasno, solnčnato, večerna zarija. Srednja temperatura obeh dni —5.1° in —2.9°C., vziroma za 4.3° in 2.3° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafno poročilo.)

6. februarja.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	77 gl. 05 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ 16% „	78 „ 35 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	106 „ 50 „
Papirna renta, davka prosta	91 „ 80 „
Akcije avstr.-ogerske banke	863 „
Kreditne akcije	266 „ 50 „
London	127 „ — „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	10 „ 05 „
Cesarski cekini	5 „ 98 „
Nemške marke	62 „ 27½ „

Zahvala.

Žalosti potrti vsled nenadomestljive izgube našega preljubljenega očeta, oziroma soproga, gospoda

GAŠPERJA ŠUSTERŠIČA,

vinotrčca in posestnika na Glineah,

izrekamo tem potom najtoplejšo zahvalo vsem onim, ki so nam ustno ali pisмено izjavili svojo tolažilno sočutje mej boleznijo in povodom smrti dragega ranjkega, zlasti pa: č. gg. oo. frančiškanom. velečastnej duhovščini, slavnej požarneji brambli na Viču, darovateljem prekrasnih vencev in sploh vsem, ki so izkazali umrlemu zadnjo čast, spremivši ga do hladnega groba.

Na Glineah, dne 5. februarja 1888.

Žalujoči ostali.

Zahvala.

Vsem č. gospodom in gospem iz Šmartnega in Litije, ki so se ali osebno vdeležili pogreba moje matere 30. jan., ali razodeli povodom bitke izgube svoje najgloblje sočutje, posebno prečastitej duhovščini izrekam potom javnosti v svojem, in imenu žalujočih ostalih naj priskrbenjšo zahvalo.

Ne morem se pa dostojno zahvaliti č. g. učitelju Bartelju in vrlim pevčem, ki so pod njegovim vodstvom premilimi žalostinkami počastili mojo nepozabljeno mater na njenem potu k večnemu počitku.

Naklo, 2. februarja 1888.

Ivan Brezovar,
duhovnik.

(3)

Marijacejske kapljice za želodec, izvrstno vplivajoče pri želodčnih boleznih.

Nepresegljive pri pomanjkanju teka, slabosti želodec, smrdljivi napi iz ust, napetji, kislem riganji, koliki, prehlajenji želodec, gorečici, kamenu, preobilnem sluzu, gnjusu in bruhanji, glavobolu (ako ima svoj izvir v želodec), želodčnem krču, zaprtju, preobloženji želodec z jedili ali pijačami, boleznih vsled glist, boleznih na vrani in jetrah, ter zlati žili. — Cena steklenici z navodom o rabi 35 kr., dvojni steklenici 60 kr.

Glavni razpošiljatelj lekarnar **Karol Brady, Kremžir** [na Moravskem].

Marijacejske kapljice za želodec niso tajno sredstvo. Snovi, koje obsegajo, navedene so v navodu o rabi, koji je pridejan vsaki steklenici.

Pristne dobiti so skoraj v vsaki lekarni.

Svarilo! Marijacejske kapljice za želodec se mnogo ponarejajo. V znak pristnosti zavita mora biti vsaka steklenica v rdeč papir, na kojem je zgorajšnja varstvena znamka, ter mora biti vrhu tega tudi še povedano na navodu o rabi, ki je pridejan vsaki steklenici, da je tiskan v tiskarni H. Guseka v Kremžiru.

Pristne so dobiti: Ljubljana: lek. Gab. Piccolli, lek. Jos. Svoboda. — Postojna: lek. Fr. Baccareich, — Škofjaloka: lek. Karol Fabiani. — Radovljica: lek. Aleks. Roblek. — Rudolfovo: lek. Dominik Rizzoli, lek. Bergmann. — Kamnik: lek. J. Močnik. — Črnomelj: lek. J. Blažek. (1)

Oznanilo.

Zaradi oddaje zgradbe novega poslopja za petrazredno ljudsko šolo v Črnomlji vršila se bode zmanjševalna licitacija

dne 20. februarja 1888

ob 10. uri zjutraj pred ces. kralj. okrajnim šolskim svetom v Črnomlji. Vse delo cenjeno je na 25.804 gld.

Za licitacijo vložiti je treba 5% vadij, katerega mora prevzemnik ali precej ali pa pri prvem izplačilnem obroku kot kavecijo na 10% povikšati. Postavno napravljeni in pravočasno vloženi oferti se bodo tudi sprejemali. Stavbeni načrti, proračuni in licitacijski pogoji leže pri podpisnem c. kr. okr. šolskem svetu vsakteremu na ogled.

C. kr. okrajni šolski svet v Črnomlji
dne 29. januarja 1888. (3)

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnečev, lakov in napisov.

Pleskarski obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,

za Frančiškansko cerkev v g. J. Vilharja hiši št. 4.

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njih stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano rečno fino delo in najnižje cene.

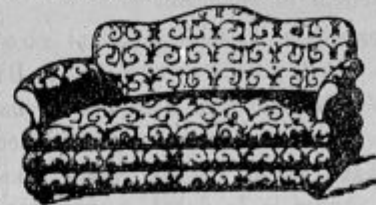
Posebno priporočilne za prekupee so oljnathe barve v ploščevinastih pušicah (Bleibbüchsen) v domačem lanenem oljnatem firneži najfinije naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah. (27)

☛ Cenike na zahtevanje. ☛

Anton Obreza,

tapecirar in dekoratér

v Ljubljani, Ključarske ulice šte. 3.

priporočata prečast. duhovščini in slavnemu p. n. občinstvu za izvanredno znižano ceno, veljavno le januarja in februarja t. l.: Divane (glej podobo) po 26 in 27 gld. Stole po 8 in 9 gold. Mo-

droce na peresih (Federdmadratten) po 10 gld. Žimnice po 22 gld. in višje. Molilni klečalniki in cerkveni stoli.

Za dobro in pošteno delo se jamči. Naročila z dežele in poprave, kakor tudi vsa v to stroko spadajoča dela se točno in najceneje izvršujejo.

☛ Ceniki s podobami zastonj in franko na zahtevanje. (26)

Izvožno marcno pivo

v steklenicah (50)

dobiva se v pivovarni Janeza Perlesa v Ljubljani

v zabojih po 50 steklenic, steklenice z ⅙ L.

„ „ 50 „ „ ⅙ L.